

DR. NAGY CSONGOR ISTVÁN
egyetemi tanár, University of Galway,
kutatóprofesszor, HUN-REN Társadalomtudományi Kutatóközpont,
egyetemi tanár, Szegedi Tudományegyetem, Állam- és Jogtudományi Kar,
Nemzetközi Magánjogi Tanszék

ÖNÁLLÓSÁG ÉS MINTAKÖVETÉS: A MODERN MAGYAR VERSENYJOG 40 ÉVE

<https://doi.org/10.61382/MJE-Ertekezések.2024.Nagy.235>

Összefoglaló

Idén ünnepeljük hazánk Európai Unióhoz történő csatlakozásának huszadik és a modern magyar versenyjog születésének negyvenedik évfordulóját. E kettős évforduló kiváló apropóval szolgál a számvetésre az EU-s versenyjog magyar versenyjogra gyakorolt hatását illetően. A jelen tanulmány amellet érvel, hogy bár az EU-s versenyjog receptiója alapvetően indokolt, a fenntartások nélküli mintakövetés nem.

Kulcsszavak: EU-s versenyjog; nemzeti versenyjog, területi kizárólagosság; vizonteladási ár rögzítése.

1. Bevezetés

Idén ünnepeljük hazánk Európai Unióhoz történő csatlakozásának huszadik évfordulóját. 2024 azonban egy másik évfordulót is rejt magában. Negyven évvel ezelőtt, 1984-ben fogadta el az Országgyűlés az első, modern versenyjogi tendenciákba illeszkedő versenytörvényt, a tisztességtelen gazdasági tevékenység tilalmáról szóló 1984. évi IV. törvényt.¹ A magyar és az EU-s versenyjog fejlődése szorosan összekapcsolódott, már az EU-s csatlakozást megelőző évtizedekben is. Ezt a kapcsolatot az önállóság és a mintakövetés kettőssége jellemezte, hangsúlyosan az utóbbi javára. A kettős évforduló kiváló apropóval szolgál a számvetésre az EU-s versenyjog magyar versenyjogra gyakorolt hatását illetően.

¹ Lásd VÖRÖS IMRE: Új törvény a gazdasági versenyről, a versenykorlátozásról és tisztességtelen gazdasági tevékenységről. *Ipargazdasági Szemle*, 1985/2. szám, 34–43.; VÖRÖS IMRE: *Versenyjog – piaci magatartási jog. A tisztességtelen gazdasági tevékenység tilalmáról szóló 1984. évi IV. tv.* Magyar Iparjogvédelmi Egyesület, Budapest, 1986.

Bár az 1984-es törvény a tervezgazdaság és kiterjedt állami monopóliumok mellett inkább számított jogtudományi, mint gazdaságpolitikai eredménynek, a piacgazdasági átmenet fontos előfutárának bizonyult.² Ezen előzmények után fogadta el az Országgyűlés a magyar piacgazdaság első kódexét, a tisztességtelen piaci magatartás tilalmáról szóló 1990. évi LXXXVI. törvényt,³ majd ezt követően, a jelenleg hatályos versenytörvényt, a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvényt (továbbiakban: Tpv.). Ez alatt a néhány évtized alatt a modern magyar versenyjog regionális sikertörténetté vált: történeti és szocialista előzmények után, egy modern, Közép-Európában kiemelkedően fejlett jogterület jött létre Magyarországon, jelentős szakirodalommal és Európában elismert jogász és közgazdász szakembergárdával. Ennek a szakmai renoménak köszönhető, hogy az OECD 2005-ben Magyarországon hozta létre regionális versenyjogi központját, az OECD-GVH RCC-t.

Mind az 1990-es, mind az 1996-is törvényt, illetve azok gyakorlatát alapvetően és egyre erősödő mértékben befolyásolta az EU-s versenyjog. A tagállamok közötti kereskedelmet nem érintő ügyek tekintetében a versenyjog és versenypolitika nemzeti hatáskör. Emellett a tagállamok eljárási autonómiája – az EU-jog által

² Mindez nem volt történeti előzmények nélküli. A II. világháború előtt a gazdasági versenyt szabályozó megállapodásokról szóló 1931. évi XX. törvénycikk már foglalkozott a versenykorlátozó megállapodásokkal. Ez a jogszabály azonban, a kor megközelítésének megfelelően, nem tiltotta, hanem szabályozta a kartelleket: bejelentési kötelezettséget írt elő és csak túlzó korlátozások esetén tette lehetővé a tiltásukat. Lásd VARGA NORBERT: *A kartellfelügyelet bevezetése Magyarországon: Az 1931. XX. tc. kodifikációja és gyakorlata*. Iurisperitus, Szeged, 2020.; VARGA NORBERT: *The European Roots of Hungarian Regulation of the Cartels Special Attention to the Foundation of Cartel Supervisory Public Authorities*. *Journal on European History of Law*, 2000/2. szám, 111–117.; VARGA NORBERT: *The Antecedents of the Regulation of the Economic Competition Agreement in the First Part of the 20th Century in Hungary*. *Krakowskie Studia z Historii Panstwa i Prawa*, 2021/1. szám, 17–29. DOI: <https://doi.org/10.4467/20844131KS.21.002.13269>; VARGA NORBERT: *Introduction to the Hungarian Cartel Regulation in the Interwar Period*. *Krakowskie Studia z Historii Panstwa i Prawa*, 2022/2. szám, 215–226. DOI: <https://doi.org/10.4467/20844131KS.22.015.15718>. Emellett a tisztességtelen versenyről szóló 1923. évi V. törvénycikk ezt megelőzően törvénybe foglalta a magyar tisztességtelenségi versenyjogot. Lásd VÖRÖS IMRE: *A modern magyar versenyjog kezdetei*. In: TÓTH TIHAMÉR – SZILÁGYI PÁL (szerk.): *A magyar versenyjog múltja és jövője: Jubileumi kötet a modern magyar versenyjog 20 éves fennállására*. Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Jog- és Államtudományi Kar, Budapest, 2011, 11–21.

³ A korszak szakirodalmából és az 1990-es versenytörvénnyel kapcsolatos kommentáriróladomból lásd: MARTONYI JÁNOS: *Az Egyesült Államok, az NSZK és az Európai Közösségek versenykorlátozási jogának fő jellemzői*. *Állam és Jogtudomány*, 1988/3–4. szám, 645–707.; VÖRÖS IMRE: *Az 1990. évi LXXXVI. törvény a tisztességtelen piaci magatartás tilalmáról*. In: VISSI F. (szerk.): *Verseny és Árszabályozás: A versenytörvény és az ártörvény magyarázatokkal*. Unió Lap- és Könyvkiadó, Budapest, 1991, 103–218.; VÖRÖS IMRE: *Verseny, kartell, ár. Törvények magyarázata*. Triorg, Budapest, 1991; VÖRÖS IMRE: *Az európai versenyjogok kézikönyve*. 1. kiadás. Triorg, Budapest, 1992; VÖRÖS IMRE: *Az európai versenyjogok kézikönyve*. 2. kiadás. Logod Bt., Budapest, 1996.

megállapított, egyre szűkülő keretek között⁴ - akkor is érvényesül, ha EU-s versenyjogot alkalmaznak. A magyar versenyjog és gyakorlat azonban az anyagi jogot illetően szinte egyöntetűen, az eljárásjogot tekintve bizonyos kulcselemeiben az EU-s versenyjog szabályozási modelljét követi.⁵ Ez a hatás Magyarország EU-csatlakozását követően még jobban felerősödött, noha annak formális jogi okai nem voltak.⁶ Ez odáig jutott, hogy a versenyjogi anyagi szabályok, mind normaszövegüket, mind jogalkalmazási gyakorlatukat tekintve – nem kivétel nélkül, de többnyire – szorosán követik az EU-s versenyjogot, sőt, általános bírósági gyakorlat, hogy a magyar anyagi versenyjog szabályait főszabály szerint az EU-s versenyjoggal konform módon kell értelmezni.⁷

A jelen tanulmányban azt mutatom be, hogy bár az EU-s versenyjog recepciója alapvetően indokolt, a fenntartások nélküli mintakövetés nem. Az EU-s versenyjog a világ legfejlettebb kontinentális jogi antitröszt rendszere, így átvétele, az önkéntes jogharmonizáció komoly előnyökkel járt és jár. Egyrészt, a magyar jog komoly „kísérletezési” költséget takarított és takarít meg azzal, hogy nem kell organikus módon kifejlesztenie saját rendszerét. A versenyjog közgazdaságilag meghatározott, más jogterületekhez képest társadalmilag kevésbé kötött, így az egyébként is kontinentális jogi módszertanú EU-s versenyjog átvétele zökkenőmentesen beágyazható a magyar társadalmi viszonyokba. Másrészt, nem kétséges, hogy az EU-s versenyjogi szabályok átvétele nagyon komolyan segítette a magyar versenyjog fejlődését. Például az 1990-es versenytörvény 14. §-a csak a versenytársak közötti versenykorlátozó megállapodásokat tiltotta, a vertikális megállapodások körében csak a viszonteladási ár meghatározására vonatkozott tilalom. Emellett a törvény csak azokat a megállapodásokat tiltotta, amelyek „a gazdasági verseny korlátozását vagy kizárását eredményezheti[k]”, nem tett különbséget versenyellenes célú és

⁴ A Tanács 1/2003/EK rendelete a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról. HL L 1., 2003.1.4., 1–25.; Az Európai Parlament és a Tanács 2019/1 irányelve a tagállami versenyhatóságok helyzetének a hatékonyabb jogérvényesítés céljából történő megerősítéséről és a belső piac megfelelő működésének biztosításáról. HL L 11., 2019.1.14., 3–33.

⁵ Lásd BOYTHA GYÖRGYNÉ: A közösségi versenyjogi gyakorlat tükröződése a magyar jogalkotásban és joggyakorlatban. In: KIRÁLY MIKLÓS – GYERTYÁNFY PÉTER (szerk.): *Liber Amicorum Studia Gy. Boytha dedicata*. ELTE ÁJK, Budapest, 2004. 49–66.; VÖRÖS IMRE: A modern magyar versenyjog kezdetei. In: TÓTH TIHAMÉR – SZILÁGYI PÁL (szerk.): *A magyar versenyjog múltja és jövője: Jubileumi kötet a modern magyar versenyjog 20 éves fennállására*. Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Jog- és Államtudományi Kar, Budapest, 2011, 11–21.; TÓTH TIHAMÉR: The Reception and Application of EU Competition Rules in Hungary: An Organic Evolution. *European Competition Law Review*, 2013/7. szám, 359–366.

⁶ Lásd PAPP MÓNICA: Magyar alkalmazkodás az Európai Közösség versenypolitikájához és versenyjogához. In: INOTAI ANDRÁS (szerk.): *EU-tanulmányok VI. Nemzeti Fejlesztési Hivatal, Budapest, 2006, 775–797.*; TÓTH TIHAMÉR: Jogharmonizáció a magyar versenyjog elmúlt harminc évében. *Állam- és Jogtudomány*, 2020/2. szám, 72–92.

⁷ Lásd a 3. fejezetben ismertetett joggyakorlatot.

hatású megállapodások között. Az EU-s versenyjog pozitív hatása, hogy az 1996-os verseny törvény már általánosságban tiltja a versenykorlátozó megállapodásokat, legyenek akár horizontálisak vagy vertikálisak, és különbséget tesz versenyellenes célú és hatású megállapodások között.

Harmadrészt, szintén jelentős előnyökkel jár, hogy a magyar jogalkalmazóknak párhuzamosan kell alkalmazniuk az EU-s és a magyar versenyjogi szabályokat, két, módszertanában, belső logikájában, szerkezetében és fogalomhasználatában konvergáló joganyagot.

Az átvétel általános indokoltsága mellett fontos azonban hangsúlyozni, hogy az EU-s versenyjog szabályait nem lehet, vagy legalábbis nem lenne szabad, minden tekintetben fenntartás nélkül átvenni. Egyrészt vannak a versenypolitikának olyan ellentmondásos kérdései, ahol indokolt lenne, hogy a magyar versenyjog saját szabályozói döntést hozzon, különösen, mivel a szabályai egy helyi, közepes vagy kisebb méretű piacra szabottak. Másrészt, ami sokkal szembeűnőbb: az EU-s versenyjog céljai között hangsúlyosan szerepel a piaci integráció, ami viszont a magyar versenyjogból teljes mértékben hiányzik. Bár a piaci integráció célja mögött általánosságban számos közgazdasági megfontolás van, a versenyjogban a piaci integráció mint cél kiindulópontja politikai, és esetenként felülírhat közgazdasági szempontokat. Ez pedig helyenként olyan szabályok vagy megközelítés kialakítását eredményezi, ami szembe megy a közgazdasági megfontolásokkal. Miközben ez az ár az EU-s versenyjogban vállalható, addig a piaci integráció célját nem tartalmazó magyar versenyjogban értelmezhetetlen.

Az alábbiakban első lépésben, bemutatom, hogy a magyar versenyjognak (versenyjogi gondolkodásnak és versenypolitikának) önálló működési tere van, tekintettel arra, hogy az EU-s és a magyar (nemzeti) versenyjog egymással párhuzamosan érvényesül és az előbbi csak akkor rendelkezik elsődlegességgel az utóbbi felett, ha az ügy érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.

A második lépésben bemutatom, hogy a magyar versenyjogi gyakorlat miként igazodik az EU-s versenyjogi gyakorlathoz, illetve miként jelent meg az anyagi jogi szabályok EU-s versenyjoggal való konformitásának követelménye a magyar versenyjogi gyakorlatban és jogalkotásban.

Végül harmadik lépésben rámutatok két olyan kérdésre, ahol a magyar versenyjognak ez az anyagi jogi önállósága károkat okozott. Az első példa a viszonteladási ár rögzítésének szabályozása, ahol a magyar versenyjog az EU-joggal való, egyébként nem elvárt, konformitás megteremtése érdekében visszalépett korábbi önálló szabályozási döntésétől, miközben az EU-s versenyjog viszonteladási árral kapcsolatos megközelítése erősen vitatott. A második példa az abszolút területi kizárólagosság, amely vonatkozásában a magyar versenyjog minden kétely nélkül vett át egy olyan megközelítést, amelyet az EU-s versenyjogban kifejezetten az

európai belső piac politikai céljai indokoltak, és amely a piaci integráció által nem vezérelt magyar piacon közgazdaságilag kifejezetten indokolatlan, sőt, káros.

2. Párhuzamos szabályozási hatáskörök

Az EU és a tagállami szint között a versenyjog tekintetében két szempontból is beszélhetünk hatáskör-elhatárolásról. Mindkét esetben a vezérlő elv a párhuzamos hatáskörök princípiuma. Egyrészt a szabályozási hatáskör értelmében vizsgálandó az uniós és a tagállami versenyjog egymáshoz való viszonya: milyen kérdéseket, magatartásokat szabályozhat az uniós és milyeneket a tagállami versenyjog, melyiket kell alkalmazni kollízió esetén, mikor áll fenn kollízió, lehet-e a két versenyjogi rezsimit párhuzamosan alkalmazni ugyanarra a magatartásra stb. Másrészt beszélhetünk jogalkalmazói-eljárási hatásköréről, amely gyakorlatilag csak az EU-s versenyjog alkalmazása szempontjából merül fel. Az EU-s versenyjog közvetlen hatállyal rendelkezik és alkalmazása decentralizált, azt az EU-s intézményeken kívül a tagállami hatóságok és bíróságok is alkalmazzák. Ebben az esetben nem vitás az anyagi jog, valamint annak forrása. A kérdés, hogy melyik szerv járhat el: az uniós versenyhatóság (Európai Bizottság), a tagállami versenyhatóság, illetve a tagállami bíróság. A jelen vizsgálódás szempontjából a szabályozói hatáskörnek van jelentősége: mi az, ami az EU-s, és mi az, ami a magyar versenyjog hatálya alá tartozik.

A szabályozói hatáskör két elkülönült vizsgálatot igénylő alkérdésre bontható. Az egyik az uniós versenyjog alkalmazhatóságának hatásköri előfeltételét jelentő fogalom: a tagállamközi kereskedelem érintettsége. Ezt a követelményt a tagállamközi kereskedelem érintettségéről szóló bizottsági iránymutatás részletezi.⁸ A másik kérdés az uniós és a tagállami szint párhuzamos jogalkotási hatáskörének következménye. Mivel a két szint szabályalkotási hatáskörei ezen a területen nem teljes mértékben minősülnek kölcsönösen kizárólagosnak (bár nagyrészt azok), elképzelhető, hogy egy, a tagállamközi kereskedelmet érintő magatartással szemben mind az uniós, mind pedig a magyar versenyjog követelményeket állapít meg. Ebből következően ezekre az esetekre vonatkozóan rendezni kell a két szabályozási rezsim közötti viszonyt.

Az EU-s versenyjog alkalmazásának általános előfeltétele az adott tényállás (megállapodás, magatartás, tranzakció stb.) uniós dimenziója. A vállalkozásokra vonatkozó uniós versenyszabályok mindegyik területe esetén fennáll ez a követelmény. Az EUMSZ 101. és 102. cikke szövegében utal a tagállamközi kereskedelem

⁸ Guidelines on the effect on trade concept contained in Articles 81 and 82 of the Treaty, HL C 101., 2004.4.27. 81–96.

érintettségére, mint alkalmazási előfeltételre. Az EU-s Fúziókontroll rendelet ezzel szemben egy számszerűsítésen alapuló tesztet alkalmaz, amely minimálisra (vagy legalább a lehető legkisebbre) csökkenti a tranzakció uniós dimenziójával kapcsolatos bizonytalanságot.

Az EU-jog közvetlen hatályát az Európai Bíróság már nagyon korán, a *Van Gend & Loos kontra Holland Adóhatóság*-ügyben hozott ítéletében kimondta: az uniós jogra közvetlenül lehet hivatkozni a tagállami hatóságok és bíróságok előtt, azaz közvetlen hatálya van és „letöri” a vele ellentétes tagállami szabályokat (elsődlegesség).

*„Az Unió a nemzetközi jog új jogrendjét képezi, melynek javára az államok, bár szűk területeken, de korlátozták szuverén jogaikat, és amelynek alanyai nemcsak a tagállamok, hanem azok állampolgárai is. Ennélfogva a tagállamok jogszabályaitól független közösségi jog amellet, hogy a magánszemélyekre kötelezettségeket állapít meg, arra is szolgál, hogy számukra jogokat keletkeztessen, amelyek az őket megillető jogok összességének részévé válnak. E jogok nemcsak akkor keletkeznek, amikor a Szerződés ezeket kifejezetten előírja, hanem azokból a kötelezettségekből eredően is, amelyeket a Szerződés egyértelműen rögzít a magánszemélyek, a tagállamok és az uniós intézmények számára.”*⁹

Fontos koncepcionális kérdés, hogy vajon a tagállamközi kereskedelmet érintő magatartások kizárólagos EU-s kompetenciába tartoznak-e (tehát kizárólag az EU-s versenyjog vonatkozik rájuk, a nemzeti versenyszabályok kizárásával), vagy az ilyen EU-s dimenziójú esetekre valamilyen módon a nemzeti versenyszabályok is alkalmazhatók. Maga az EUMSZ nem rendezi explicit módon a problémát. Bár az uniós versenyjog csak az uniós dimenziójú magatartásokra vonatkozik, ebből még nem kapunk egyértelmű választ arra a kérdésre, hogy a tagállami versenyjog szabályozhatja-e egy tagállamközi kereskedelmet érintő magatartás tagállami vetületeit.

Az uniós és a tagállami versenyjog egymáshoz való viszonyát az 1/2003/EK rendelet, valamint az EUMSZ rendelkezéseit értelmező bírósági gyakorlat rendezi. Ennek alapján a kartelljog EU-s kompetencia: a tagállami kartelljog nem tilthat olyan magatartást, amely az EU-s kartelljog alapján jogszerű, és nem szentesíthet olyan magatartást, amely az EU-s kartelljog alapján jogellenes.

A kérdés kiindulópontját az Európai Bíróságnak a *Walt Wilhelm*-ügyben¹⁰ lefektetett értelmezése adja. Ennek értelmében a nemzeti versenyhatóságok eljárhat-

⁹ 26/62. sz., *van Gend & Loos kontra Holland Adóhatóság*-ügyben 1963. február 5-én hozott ítélet, ECLI:EU:C:1963:1.

¹⁰ 14/68. sz., *Walt Wilhelm és mások kontra Bundeskartellamt*-ügyben 1969. február 13-án hozott ítélet (EBHT 1969., I. o.).

nak saját versenyjoguk alapján, akkor is, ha ugyanazon megállapodást a Bizottság is vizsgálja saját eljárásában, feltéve azonban, hogy a tagállami jog nem sérti az uniós jog teljes körű és egységes alkalmazását és az annak alkalmazása érdekében meghozott vagy meghozni szándékozott intézkedéseket.¹¹ A méltányosság követelménye előírja, hogy minden szankció kiszabása során figyelembe kell venni a korábban kiszabott hátrányos jogkövetkezményeket.¹² Az ítéletből levezethető az a tétel, miszerint a tagállami versenyjog nem szentesíthet egy olyan magatartást, amelyet az uniós versenyjog alapján megtiltottak.¹³

Másodlagos joganyag szintjén először az 1/2003/EK rendelet szabályozta a kérdést. Ez a versenykorlátozó megállapodások tekintetében világos elhatárolást alkalmaz, forradalmi előrelépést jelentve a kérdésben:¹⁴ a *Walt Wilhelm*-ügyben lefektetett tézisek és a rendelet normáinak együtthatása, hogy a tagállamközi kereskedelmet érintő, versenyjogilag releváns magatartások versenyjogi szabályozása kizárólagos uniós szabályozási kompetencia.¹⁵ Az 1/2003/EK rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében: „ha a tagállamok versenyhatóságai vagy a nemzeti bíróságok a Szerződés

¹¹ 9. pont.

¹² 11. pont. Ezt az elvet követte a Bizottság a *Cast iron and steel rolls*-ügyben. 83/546/EEC: Commission Decision of 17 October 1983 relating to a proceeding under Article 85 of the EEC Treaty (IV/30.064 – *Cast iron and steel rolls*). HL L 317, 1983.11.15. 1–18. o., 71. pont.

¹³ Ezt az elvet követte a Bizottság a *Fire insurance (D)*-ügyben. 85/75/EEC: Commission Decision of 5 December 1984 relating to a proceeding under Article 85 of the EEC Treaty (IV/30.307 – *Fire insurance (D)*). HL L 35, 1985.02.05. 20–34., 14., 17. és 28. pont. A bizottsági határozatot az Európai Bíróság is helyben hagyta. 45/85. sz., *Verband der Sachversicherer e.V. kontra Bizottság*-ügyben 1987. január 27-én hozott ítélet (EBHT 1987., 405.). Bár a fenti elvet a bizottsági álláspont is tartalmazta (20. pont), ebben a vonatkozásban az Európai Bíróság nem tett értelmező megállapítást. Ez az elv a szakirodalomban általánosan elfogadott. Lásd Galinsky, Ruth: The resolution of conflicts between UK and Community competition law. *European Competition Law Review*, 1994. 15. évf. 1. sz., 128–163.; Kingston, Suzanne: A „new division of responsibilities” in the proposed regulation to modernise the rules implementing Articles 81 and 82 EC? A warning call. *European Competition Law Review*, 2001, 22. évf. 8. sz., 342.; Lucey, Mary Catherine: Unforeseen consequences of Article 3 of EU Regulation 1/2003. *European Competition Law Review*, 2006. 27. évf. 10. sz., 559–560. o.; Wesseling, Rein: The Commission White Paper on modernisation of EC antitrust law: unspoken consequences and incomplete treatment of alternative options. *European Competition Law Review*, 1999. 20. évf. 8. sz. 426–427. Lásd továbbá 311/85. sz., *Vereniging van Vlaamse reisbureaus v. sociale dienst*-ügyben 1987. október 1-jén hozott ítélet (EBHT 1987., 3801.); T-66/89. sz., *Publishers Association kontra Bizottság (No. 2)*-ügyben 1992. július 9-én hozott ítélet (EBHT 1992., II-1995. o.).

¹⁴ Kingston, Suzanne: A „new division of responsibilities” in the proposed regulation to modernise the rules implementing Articles 81 and 82 EC? A warning call. *European Competition Law Review*, 2001, 22. évf. 8. sz., 343.

¹⁵ Vö. Canenbley, Cornelis – Rosenthal, Michael: Co-operation between antitrust authorities in – and outside the EU: what does it mean for multinational corporations: Part 1. *European Competition Law Review*, 2005. 26. évf. 2. szám, 108.; Riley, Alan: EC antitrust modernisation: the Commission does very nicely – thank you! Part 1: Regulation 1 and the notification burden. *European Competition Law Review*, 2003. 24. évf. 11. szám, 606–607.

101. cikkének (1) bekezdése szerinti megállapodásokra, vállalkozások társulásainak döntéseire vagy összehangolt magatartásokra, amelyek e rendelkezés értelmében befolyásolhatják a tagállamok közötti kereskedelmet, a nemzeti versenyjogot alkalmazzzák, akkor az ilyen megállapodásokra, döntésekre vagy összehangolt magatartásokra a Szerződés 101. cikkét is alkalmazniuk kell.” Az 1/2003/EK rendelet 3. cikkének (2) bekezdése pedig kimondja, hogy „a nemzeti versenyjog alkalmazása nem vezethet az olyan megállapodásoknak, vállalkozások társulásai döntéseinek vagy összehangolt magatartásoknak a tilalmához, amelyek ugyan befolyásolhatják a tagállamok közötti kereskedelmet, viszont a Szerződés 101. cikke (1) bekezdésének értelmében nem korlátozzák a versenyt, vagy amelyek megfelelnek a Szerződés 101. cikke (3) bekezdésében foglalt feltételeknek, illetve amelyek valamelyik, a Szerződés 101. cikke (3) bekezdésének alkalmazásáról szóló rendelet hatálya alá tartoznak.”

Következésképpen a tagállami versenyjog – a *Walt Wilhelm*-ügyben hozott határozatból következően – nem szentesíthet olyan megállapodást, amely az EUMSZ 101. cikke alapján tiltott, és – az 1/2003/EK rendelet 3. cikkének (2) bekezdéséből következően – nem tilthat olyan megállapodást, amelyeket az uniós kartelljog nem tilt, akár azért nem, mert az nem ütközik az EUMSZ 101. cikkének (1) bekezdésében található kartelltilalomba, akár azért, mert az megfelel az EUMSZ 101. cikkének (3) bekezdésében vagy valamely csoportmentességi rendeletben található követelményeknek.

Érdemes megjegyezni, hogy az 1/2003/EK rendelet nem követi a kölcsönösen kizárólagos hatáskörök megoldását az erőfölénnyel való visszaélést tiltó EUMSZ 102. cikk vonatkozásában. Az 1/2003/EK rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében: „ha a tagállamok versenyhatóságai vagy a nemzeti bíróságok a Szerződés 102. cikke által tiltott visszaélésre a nemzeti versenyjogot alkalmazzák, akkor a Szerződés 102. cikkét is alkalmazniuk kell.” A rendelet 3. cikkének (2) bekezdése alapján azonban a „rendelet alapján a tagállamok nem akadályozhatók meg abban, hogy a saját területükön szigorúbb nemzeti jogszabályokat alkalmazzanak a vállalkozások által folytatott egyoldalú magatartás tilalmára vagy szankcionálására.” Az 1/2003/EK rendelet preambulumának (8) bekezdése értelmében, „e szigorúbb nemzeti jogszabályok tartalmazhatnak olyan rendelkezéseket, amelyek a gazdaságilag függő vállalkozások irányában tanúsított visszaélő jellegű magatartást tiltják vagy szankcionálják.”

Fontos ebben a vonatkozásban kiemelni, hogy az uniós jog fogalomrendszere és gyakorlata alapján kell megállapítani, hogy mely tényállás tartozik a megállapodás, összehangolt magatartás vagy a társulás által hozott döntés körébe, és melyik tekinthető valódi egyoldalú magatartásnak. Különös tekintettel arra, hogy az uniós kartelljog olyan helyzeteket is a megállapodás körébe von, amelyek látszólag egyoldalú magatartásnak minősülnek, vagy valamely tagállami versenyjog alapján

nem minősülnének megállapodásnak. Ezt támasztja alá az 1/2003/EK rendelet preambuluma (8) bekezdése is: „*a megállapodások, döntések és összehangolt magatartások az uniós versenyjog önálló, a vállalkozások a piacon tanúsított magatartásának összehangolását lefedő fogalmai, ahogyan azokat a közösség bíróságai értelmezik.*”

Emellett az EU-s versenyszabályok összefüggésében az Európai Bíróság több alkalommal és több tagállam vonatkozásában megállapította: a tagállam megsérti az uniós hűség elvét (a lojalitási klauzulát), amennyiben vállalkozásokat versenykorlátozó megállapodás megkötésére bátorít, őket ebben támogatja, a versenykorlátozó megállapodás hatásait megerősíti.¹⁶

3. Az EU-s versenyjog szerepe a magyar versenyjog értelmezésében

A fenti distinkció ellenére (t.i. a tagállamközi kereskedelmet érintő ügyekben az EU-s versenyjog, az azt nem érintő ügyekben a magyar versenyjog irányadó) a magyar anyagi jogi versenyjogi szabályok tartalmát és értelmezését alapvetően meghatározza az EU-s versenyjog, ami lényegében ezen szabályok és elvek alkalmazásához vezet olyan ügyekben is, amelyeknek nincs kihatása a tagállamok közötti kereskedelemre.

A Kúria az *Allianz, Generali és társai*-ügyben,¹⁷ az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése összefüggésében (tekintettel arra, hogy az EU-s versenyjogra vonatkozó kérdést tett fel egy, a magyar csatlakozás előtti tényállással rendelkező, tehát tisztán magyar versenyügyben), kimondta: „*a Tpv. 11. §-ának (1) bekezdésében szereplő fogalmakat ugyanúgy kell értelmezni, mint az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésében szereplő hasonló fogalmakat, és hogy a hivatkozott bíróságot e tekintetben köti a szóban forgó fogalmak Bíróság általi értelmezése.*”¹⁸ Előzetes döntésében az Európai Bíróság rögzítette: „*[a] Tpv. 11. §-ának (1) és (2) bekezdése szöveghűen veszi át az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének lényegi tartalmát. Továbbá a preambulumból és a Tptv. indokolásából az következik, hogy a magyar jogalkotó a nemzeti versenyjogot harmonizálni kívánta az uniós versenyjoggal, és hogy különösen a*

¹⁶ Ezt az elvet az Európai Bíróság már nagyon hamar, a *G.B.-INNO-B.M.*-ügyben kimondta. 13/77. sz., az *NV GB-INNO-BM*-ügyben 1977. november 16-án hozott ítélet (EBHT 1977., 2115.), 52. pont. A joggyakorlat ismertetését lásd NAGY CSONGOR ISTVÁN: *A közösségi és a magyar kartelljog kézikönyve*. HVG-Orac, Budapest, 2008, 110–131.

¹⁷ Kúria Vj.-51/2005/184. sz. GVH-határozat felülvizsgálata során hozott Kfv.IV.37.077/2010/11. sz. ítélete.

¹⁸ C-32/11. sz., *Allianz, Generali és társai*-ügyben 2013. március 14-én hozott ítélet, ECLI:EU:C:2013:160, 22. pont.

hivatkozott 11. § (1) bekezdésének célja – »követve az EGK[-]Szerződés 85. cikkét« (jelenleg az EUMSZ 101. cikk) –, »a verseny torzításá[nak]« tiltása. Nyilvánvaló tehát, hogy a jogalkotó úgy döntött, hogy a belső jogi helyzeteket ugyanúgy kell kezelni, mint az uniós jog hatálya alá tartozókat»¹⁹

Érdemes utalni rá, hogy ilyen megállapítást a Kúria az *SAP Hungary és társai*-ügyben²⁰ hozott versenyhatósági határozat bírósági felülvizsgálata során is tett (az ügy a Tpvt. 11. §-ának megsértésén alapult). „A Kúria álláspontja szerint a Közöségi Jogban foglalt szabályozási elvek azonosak, mint a Tpvt-ben rögzítettek, így egy esetleges döntéshozatali eljárás az ügy kimenetelét nem érintené, a szóban forgó jogszabály helyes értelmezése egyértelmű, hasonló jogértelmezési kérdést illetően – több elemét érintően – kialakult gyakorlat van, ezért a felperesek kezdeményezését indokolatlannak értékelve, annak nem adott helyt.»²¹

Ugyanezt a tételt rögzítette a Kúria a *Könyvkereskedők*-ügyben²² hozott Kfv. III.37.441/2016/7. sz. ítéletében.²³ „[60] Nemzeti jogon alapuló versenyhatósági határozatok által megállapított versenykorlátozó megállapodások esetén is helye lehet az uniós jogra hivatkozásnak. Ugyanakkor nincs helye ilyen esetben az uniós jog közvetlen hivatkozásának, és nincs helye a versenyjogi uniós rendelkezéseken és fogalmakon túlmutató hivatkozásoknak. A felperesnek a nemzeti jog szabályainak megsértését kell állítani, vagy a nemzeti jog szabályainak uniós jog tükrében való helytelen értelmezési gyakorlatát, avagy az uniós joggal való ellentétes tartalmát kell ahhoz állítani, hogy – a hivatkozás helytállósága esetén – a felülvizsgálati kérelem sikeres legyen.»

Noha a fenti megállapítások specifikusan a Tpvt. 11. §-ára vonatkoznak, álláspontom szerint extrapolálhatók a versenyjogi anyagi jogi szabályok egészére, feltevé természetesen, hogy a Tpvt. nem tartalmaz kifejezett eltérést az EU-s versenyjoghöz képest.

Érdemes megjegyezni, hogy a fenti gyakorlat élesen ellentétben áll a magyar bíróságok korábbi gyakorlatával, például a Kúria Kfv.IV.37.258/2009/8. számú ítéletével. Ez a korábbi gyakorlat már nem tekinthető irányadónak.

¹⁹ 21. pont.

²⁰ Vj-162/2004. sz. ügyben hozott GVH határozat.

²¹ Kúria Kfv.III.37.072/2013/15. sz. ítélete.

²² Vj-96/2009. sz. ügyben hozott GVH határozat.

²³ EH 2017.06.K16.

4. Vizonteladási árak rögzítése

A Tpv. alkalmazásában a konkrét és a minimális vizonteladási árak rögzítése kezdetektől fogva versenyellenes célúnak minősült. Az EU-s jog megközelítésének megfelelően a maximális árak és a kötőerővel nem rendelkező ajánlott árak meghatározása nem tartozik ebbe a körbe. Ezt az automatikus versenyellenességet azonban a Tpv. 13. §-a, egészen annak 2016-s módosításáig, puhította, mivel a vertikális vizonteladási árrögzítésre vonatkozott a csekély jelentőségű megállapodások menedéke, így 10%-os piaci részesedés alatt ezek a korlátozások nem voltak tiltottak.

A *Mol franchise szerződesei*-ügyben²⁴ a GVH kimondta, hogy „a továbbeladási ár meghatározása vagy minimumának kikötése a versenyjogi gyakorlat szerint evidens módon versenyellenes cselekmény.”²⁵ Ezt a megközelítést erősítette meg a GVH a *Bobájka*-ügyben:²⁶ „[m]indazonáltal a vizonteladói ár vertikális rögzítése az ár tényleges szintjétől függetlenül alkalmas a verseny korlátozására, ezért per se jogsértő.” (29. pont).²⁷

A fenti egyértelmű gyakorlattal kapcsolatos apátiát kavarta fel a GVH a *Büki Ásványvíz*-ügyben,²⁸ amelyben egy vizonteladási árat meghatározó megállapodásról megállapította, hogy az nem sérti a Tpv. 11. §-át. Ebben az ügyben, egyedi módon, a gyártó nem állapított meg egységes, minden forgalmazóra vonatkozó vizonteladási árat, hanem az egyes forgalmazókkal egyedileg állapodott meg a vizonteladási ár kérdésében. A GVH indokolásában kifejtettek arra utalnak, hogy a vizonteladási ár rögzítése nem automatikusan és nem kivétel nélkül sérti az általános kartell-tilalmat.²⁹ Érdemes kiemelni, hogy a fenti ügyben a GVH a vizont-

²⁴ Vj-171/2002/15. sz. GVH-határozat.

²⁵ 52. pont. Ebben a vonatkozásban lásd Vj-47/2004. sz. *Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülése*-ügy, 101. pont („Megállapítható, hogy a jelen eljárásban vizsgált magatartás nem tartozik közvetlenül egyik csoportmentességi rendelet hatálya alá sem, illetve mivel a jelen eljárásban kifogásolt árrögzítés súlyos versenykorlátozásnak minősül, az arra irányuló magatartás nem mentesíthető.”).

²⁶ Vj-12/2003. sz. *Bobájka*-ügy.

²⁷ Lásd továbbá: Vj-133/1996. sz. *Budapest Sör*-ügy, Vj-64/2000. sz. *Délhús és társai*-ügy, Vj-161/2004. sz. *Kerima GrowHow*-ügy, Vj-57/2008. sz. *Hungaropharma Gyógyszerkereskedelmi Zrt.*-ügy.

²⁸ Vj-164/2006. sz. *Büki Ásványvíz*-ügyben.

²⁹ „75. Noha a versenytanács a horizontális árrögzítést a verseny legsúlyosabb megsértésének tekinti, jelen eljárásban vertikális árrögzítés vizsgálatáról és értékeléséről van szó, amelynek megítélése – a lehetséges hatékonysági érvek miatt – a versenytanács szerint összetettebb feladat. Ugyanakkor a jelen eljárásban vizsgált magatartás kapcsán inkább az valószínűsíthető, hogy a Kft. magatartása nem az árverseny kiiktatására irányult, illetve ilyen hatással sem járhatott. Konkrét vizonteladási ár összesen 37 szerződésben lett összegszerűen is meghatározva, melyből 36 esetben rögzített összeget tartalmazott a megállapodás. Egy szerződésben maximált árat határoztak meg a felek. [...] a Kft. az árakat nem egy mindenki számára egyformán adott szinten határozta meg, hanem az ár

eladási ár rögzítését nem a Tpvt. 17. §-a alapján mentesítette (illetve találta úgy, hogy fennállnak az egyedi mentesülés feltételei), hanem egyből arra a következtetésre jutott, hogy a megállapodás nem sérti a Tpvt. 11. §-át.

A GVH későbbi gyakorlata azonban arra utal, hogy a *Büki Ásványvíz*-ügyben hozott határozat csupán egy eseti kivétel és nem egy új korszak kezdete a magyar versenyjogi gyakorlatban. A *Castrol Hungária*-ügyben³⁰ hozott határozat kimondja: „a végfelhasználói/fogyasztói árak minimumának vagy pontos összegének vertikális vonatkozású rögzítése is a Tpvt. 11. § (2) bekezdés a) pontjába ütközően versenykorlátozó célzatú magatartás. Az árképzés korlátozottsága folytán a kereskedő az egyik legfontosabb verseny eszköz hatékony alkalmazásában kell, hogy korlátokat elszenvedjen.”³¹

A *Könyvkereskedők*-ügyben³² a formálisan csak „ajánlott” árak tényleges ármegkötésnek és ezáltal versenyellenes célúnak minősültek.³³

Az EUMSZ 101. cikkének (1) bekezdését alkalmazva ugyanezt a megállapítást tette a GVH az *Óceán-L*-ügyben,³⁴ amelyet a Fővárosi Törvényszék helybenhagyott,³⁵ a *Kertészeti termékek*-ügyben³⁶ és a *Biztonságtechnikai termékek*-ügyben.³⁷

A Tpvt. 13. §-ának eredeti (közlönyállapot szerinti) normaszövege minden 10%-os piaci részesedés alatti megállapodást csekély jelentőségűnek minősített, és kivont az általános kartelltilalom alól. 2000-ben a rendelkezés kivételekkel egészült ki: a Tpvt. 13. §-ába beillesztett (2) bekezdés értelmében a horizontális árkartellre és a horizontális piacfelosztásra nem vonatkozott a csekély jelentőségű megállapodások mentessége, vagyis azok piaci részesedésre tekintet nélkül tiltottak voltak.³⁸ Ez a rendszer közel két évtizedig hatályban maradt. A csekély jelentőségű megállapodások menedékéből a törvény csak a fenti két versenytársak közötti megállapodást

---

a piaci feltételeket is figyelembe véve egyedileg lett meghatározva ezekben az esetekben. Az árak tág határok – 260 és 850 forint – között szóródtak. Megállapítható tehát, hogy nem a piacon kialakuló egységes ár befolyásolása volt a Kft. célja. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy egyes esetekben az ármeghatározás úgy történt, hogy közben ugyanazon település más értékesítési pontjain az ár nem is került meghatározásra, vagy esetleg más szinten lett az ár egy másik értékesítési ponton meghatározva. A versenytanács szerint ugyanakkor a szelektív árrögzítés is lehet versenyjogsértő, hiszen például alkalmas lehet a versenytársak piacról való kiszorítására. Ennek bizonyítására jelen eljárás keretében nem került sor.”

³⁰ Vj-7/2008/178. sz. GVH-határozat.

³¹ 47. pont.

³² Vj-96/2009. sz. ügy.

³³ Kúria Kfv.III.37.441/2016. sz. ügyben hozott ítélete. EH 2017.06.K16.

³⁴ Vj-104/2014. sz. *Óceán-L*-ügy.

³⁵ Fővárosi Törvényszék 10.Kf.650.044/2018/6. sz. ítélete.

³⁶ Vj-103/2014. sz. *Kertészeti termékek*-ügy.

³⁷ Vj-97/2016. sz. *Biztonságtechnikai termékek*-ügy.

³⁸ 2000. évi CXXXVIII. törvény a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény módosításáról.

zárta ki, következképpen, a vertikális megállapodásokra, beleértve a viszonteladási ár rögzítését, kivétel nélkül vonatkozott a menedék és azok 10%-os piaci részesedés alatt nem voltak versenyjogellenesek. 2016-ban azonban a jogalkotó módosította a csekély jelentőségű megállapodásokkal szembeni kivételek körét olyan módon, hogy az a továbbiakban nem terjedt ki a vertikális viszonteladási ár rögzítésére.³⁹ Ebben a vonatkozásban a törvény indokolása semmilyen más érvet nem említ, mint az EU-s szabályoknak való megfelelést: „A (3) bekezdés alapján a Tptv. 13. § (2) bekezdése a) pontja módosul, és az európai szabályokhoz közelítve szabályozza, hogy az árrögzítést tartalmazó vertikális versenykorlátozások sem minősülhetnek csekély jelentőségűnek.”⁴⁰

Ezzel a magyar jogalkotó véget vetett a viszonteladási árak szabályozásával kapcsolatos magyar különállásnak, miközben az ilyen megállapodások automatikus tiltása komoly szakirodalmi kritikát váltott ki, és 2007-ben, a *Leegin*-ügyben, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága eltörölte a viszonteladási árak vertikális rögzítésének per se jogellenességét.⁴¹ Az legerősebb érv az ilyen megállapodások automatikus tilalma ellen, hogy piaci erő hiányában azok nem képesek a verseny károsítására, ami éppen a korábbi magyar megközelítés megalapozottságát és észszerűségét támasztja alá.⁴² A magyar jogalkotó ettől a minden szempontból megalapozott állásponttól kizárólag amiatt tért el, hogy fenntartás nélkül átvegyen egy EU-s versenyjogi mintát.

5. Abszolút területi kizárólagosság: valóban releváns politikai cél a piaci integráció a magyar belföldi piacon?

Az abszolút területi kizárólagosság az EU-s kartelljogban a kezdetektől fogva versenyellenes célúnak minősül, automatikusan tiltott.⁴³ Akkor beszélünk abszolút területi kizárólagosságról, ha egy gyártó úgy szervezi meg egy termék/szolgáltatás

³⁹ 2016. évi CLXI. törvény a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény, valamint a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény módosításáról.

⁴⁰ 2016. évi CLXI. törvény 32. §-ához fűzött miniszteri indokolás.

⁴¹ Lásd NAGY CSONGOR ISTVÁN: Mégiscsak lehet viszonteladási árat kikötni? *Gazdaság és Jog*, 2008/5. szám, 8–12.

⁴² NAGY CSONGOR ISTVÁN: A viszonteladási ár rögzítésének megítélése az amerikai, az EU és a magyar versenyjogban: kihasznált és kihagyott lehetőségek. In: VALENTIN PÁL – KISS FERENC LÁSZLÓ – NAGY CSONGOR ISTVÁN (szerk.): *Verseny és Szabályozás* 2011. MTA KRTK Közgazdaságtudományi Intézet, 2012. 58–101.; NAGY, CSONGOR ISTVÁN: Resale price fixing in EU competition law after the 2010 revision of the rules on vertical restraints – a comparative perspective. *Acta Juridica Hungarica*, 2013/4. szám, 349–366. DOI: <https://doi.org/10.1556/AJur.54.2013.4.4>.

⁴³ 56/64. és 58/64. sz., *Consten és Grundig*-ügyben hozott ítélet, EU:C:1966:41.

értékesítési vagy forgalmazási rendszerét, hogy az egyes viszonteladóknak, többnyire disztribútoroknak, megtiltja a területükön kívüli akár passzív, akár aktív eladások teljesítését. Valamely vállalkozásnak biztosított területi kizárólagosság azért tekinthető abszolútnak, mert erre a területre az adott márka többi (területi) értékesítője semmilyen körülmények között sem értékesíthet. Egy értékesítés/eladás akkor tekinthető aktívnek, ha az eladó annak létrejötte érdekében – az ügylet lebonyolításán felül, azt megelőzően – aktív erőfeszítéseket (például reklám, spam, direkt marketing, felhívás ajánlattételre, ajánlat) tett. A passzív eladások tilalma azt jelenti, hogy a forgalmazó egy adott területen kívül nem értékesíthet, míg az aktív eladások tilalma azt, hogy a kéretlen megrendeléseket teljesítheti, azonban nem tehet erőfeszítéseket (nem fejthet ki aktivitást) annak érdekében, hogy a területen kívül értékesítsen.

A fenti kategorikus tilalomnak nem közgazdasági, hanem normatív (politikai) oka van: a piaci integráció szempontja indokolja. A vállalkozások számára nem engedhető meg az, ami a tagállamok számára tiltott: a belső piac nemzeti határok szerinti feldarabolása és a tagállami piacok egymástól való izolálása.⁴⁴ Ez a politikai cél szembe megy az abszolút területi kizárólagosság közgazdasági megítélésével, amely ezt a konstrukciót nem versenyellenesnek, hanem egyenesen a versenyt előmozdítóknak tekinti. Az EU-s versenyjog ezért a piaci integráció céljából korlátozza a gazdasági hatékonyságot. Mivel azonban a piaci integráció mint cél a magyar versenyjogban értelmezhetetlen, teljesen indokolatlan az EU-s versenyjog megközelítésének átvétele.

A területi kizárólagosság versenyjogi megítélése esetén két szempont ütközik egymással. Az egyik a gazdasági észszerűség. A közgazdasági megfontolások a területi kizárólagosság megengedhetőségét támasztják alá, mivel az, a klasszikus magyarázat szerint, kizárja a potyautas-effektust.⁴⁵ Ha a forgalmazó nem rendelkezik kizárólagossággal, nem lehet biztos abban, hogy a termék promóciója érdekében tett erőfeszítéseinek hozadéka nála csapódik le és nem egy másik, nem kizárólagos forgalmazónál. A kizárólagosság azonban stimulálja a forgalmazó értékesítési erőfeszítéseit, mivel a forgalmazó tudja, hogy az általa generált forgalom nála fog lecsapódni.

⁴⁴ Lásd PAPP MÓNKA: *A gazdasági szabadságok és a versenyjog közötti egyes összefüggések az Európai Bíróság gyakorlatában*. PhD disszertáció. 2007.; PAPP MÓNKA: *Közösségi versenyjog és gazdasági szabadságok joga – néhány összefüggés*. 1. rész. *Versenytükör*, 2008/1. szám, 38–42.; PAPP MÓNKA: *Közösségi versenyjog és gazdasági szabadságok joga – néhány összefüggés*. 2. rész. *Versenytükör*, 2008/2. szám, 26–28.

⁴⁵ TELSER, LESTER G.: *Why Should Manufacturers Want Free Trade?* *Journal of Law and Economics*, October 1960, 3, 86–105. DOI: <https://doi.org/10.1086/466564>; SALOP, STEVEN C.: *Exclusionary Vertical Restraints Law: Has Economics Mattered?* *The American Economic Review*, May, 1993, Vol. 83, No. 2, 168–172.

A fentiekben írtaknak megfelelően a másik szempont a piaci integráció célja: az EU-s versenyjog számára nem elfogadható a belső piac nemzeti határok szerinti felosztása, még akkor sem, ha ez nem állami intézkedésekre, hanem vállalkozások megállapodásaira vezethető vissza.⁴⁶ Ezt a két szempontot próbálta összhangba hozni az Európai Bíróság, amikor az abszolút területi kizárólagosságot versenyellenes célúvá, a relatív területi kizárólagosságot (amely csak az aktív eladásokat tiltja, a passzív eladásokat nem) pedig hatás-típusú megállapodássá nyilvánította.⁴⁷ A szempontok e kettősége azonban Magyarországon nem merül fel, mivel a magyar versenyjog nem célozza a magyar piacon belüli piaci integrációt, ilyen cél hiányában az lenne indokolt, ha a magyar versenyjog a területi kizárólagosságot (sem a relatív, sem az abszolút területvédelmet) nem tekintené versenyellenes célúnak.

Könnyen belátható, hogy a fenti két szempont közül a piaci integráció célja hiányzik a magyar versenyjogból, a tiszta közgazdasági szempontok pedig azt támasztják alá, hogy ne csak a relatív, de az abszolút területi vagy ügyfélkizárólagosságot se tekintsük versenyellenes célúnak (tehát automatikusan versenyellenesnek), hanem hatásai szerint ítéljük meg. Nem véletlen, hogy az amerikai antitröszt jog, amelynek szintén nem része a piaci integráció célja, nem ismeri az abszolút és relatív területi kizárólagosság közötti különbségtételt, a vertikális területi kizárólagosságot egységesen hatásai alapján ítéli meg (rule of reason).⁴⁸

Sajnos az EU-s jog más célrendszer által alapvetően befolyásolt megoldása rányomta a bélyegét a magyar versenyjogi gyakorlatra. Az abszolút területi kizárólagosság automatikus versenyellenességét (versenyellenes célúvá minősítését) a joggyakorlat fenntartás nélkül átvette. Az *Unilever és társai*-ügyben⁴⁹ a GVH – utalva az EU-s versenyjogra – a passzív eladások tilalmáról, és ezáltal az abszolút területi kizárólagosságról mondta ki, hogy az gyakorlatilag a magyar versenyjogban is *per se* versenyjogellenes: automatikusan az általános kartelltilalomba ütközik és egyedi mentességben sem részesülhet.⁵⁰ Az ügyben a GVH mind az EUMSZ 101. cikkét, mind a Tpv. 11. §-át alkalmazta, azonban mindkettő tekintetében ugyanazt az értelmezést követte. Ugyancsak ezt a megközelítést követi a jelenleg hatályos vertikális csoportmentességi rendelet,⁵¹ illetve annak elődje.⁵²

⁴⁶ NAGY CSONGOR ISTVÁN: *Az Európai Unió gazdasági joga*. HVG-Orac, Budapest, 2016, 98.

⁴⁷ NAGY, CSONGOR ISTVÁN: *EU and US Competition Law: Divided in Unity?* Ashgate, 2013, 163–190.

⁴⁸ NAGY, CSONGOR ISTVÁN: *EU and US Competition Law: Divided in Unity?* Ashgate, 2013, 182–187.

⁴⁹ Vj-156/2004. sz. ügyben hozott GVH-határozat.

⁵⁰ 88. pont, 93–94. pont.

⁵¹ 306/2022. (VIII. 11.) Korm. rendelet a vertikális megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alóli mentesítéséről, 7. §.

⁵² 205/2011. (X. 7.) Korm. rendelet a vertikális megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alóli mentesítéséről, 7. §.

Ezt a tételt a magyar bírósági gyakorlat precedens-erővel azonban még nem erősítette meg (az *Unilever és társai*-ügyben nem került sor bírósági felülvizsgálatra) és álláspontom szerint az lenne az indokolt, hogy ne is erősítse meg. Bár – főszabály szerint – a magyar versenyjogot az uniós joggal összhangban kell értelmezni, a magyar bíróság hatásköre eldönteni, hogy mikor tér el az uniós jog megoldásától. Bár az abszolút területi kizárólagosság tilalma (versenyellenes célúvá minősítése) az EU-s versenyjog központi eleme, ezt a szabályt a piaci integráció célja indokolja, vagyis egy olyan nem gazdasági szempont, amely a Magyarországon belüli ügyekben nem releváns.

6. Konklúziók

Bár nem kétséges, hogy egyértelműen jó döntés volt a magyar jogalkotó részéről az EU-s versenyjog átvétele, ez utóbbi szabályait és gyakorlatát nem indokolt fenn tartások nélkül átvenni. Bizonyos körülhatárolható esetekben az EU-s versenyjog megoldásai, amelyek összhangban vannak az európai belső piac követelményeivel, nem egyeztethetők össze a lokális magyar szempontokkal, ezért észszerű az eltérő megközelítés kialakítása. Az abszolút területi kizárólagosság versenyjogi kezelése talán a legjobb példája ennek. Ebben a kérdésben az EU-s versenyjog, bevallottan normatív-politikai célból (piaci integráció imperatívusza), a közgazdasági szakirodalom többségi álláspontjától eltérő megközelítést alakított ki. Mivel Magyarországon, lokális szinten, nem értelmezhető ez a normatív-politikai cél, semmi sem indokolja, hogy a magyar versenyjog, az EU-s versenyjoghoz hasonlóan, eltérjen a tiszta közgazdasági megfontolások által indokolt megoldástól, és a vertikális területi kizárólagosságot egységesen (attól függetlenül, hogy abszolút vagy relatív területi kizárólagosságról van szó) hatásai alapján ítélje meg.

Talán a legfontosabb ellenérv az általam javasolt megközelítéssel szemben, hogy a gyakorlatban, a tagállamközi kereskedelem fogalmának homályossága miatt, nagyon nehéz elhatárolni egymástól az EU-s és a magyar versenyjog alkalmazási körét, és gyakran nem világos, hogy az adott ügyben kell-e alkalmazni az EU-s szabályokat, vagy az ügy a magyar versenyjog hatálya alá tartozik. Az EU-s versenyjog hatálya ugyanis azokra a magatartásokra is kiterjed, amelyeknek ugyan nincs határon átnyúló eleme, azonban közvetve hatása lehet a tagállamközi kereskedelemre. Az ország egész területére kiterjedő magatartás már önmagában érintheti a tagállamközi kereskedelmet, még akkor is, ha nincs határon átnyúló eleme. Ilyen körülmények között, szól az ellenérv, nem szerencsés eltérő magyar megközelítést fenntartani. Ez az ellenérv, álláspontom szerint, nem cáfolja az általam megfogalmazott kritikát és javasolt megközelítést. Egyrészt, azokban az ügyekben, ahol az EU-s versenyjog alkalmazhatósága vitatható, a felek eldönthetik, hogy

vállalják-e a magyar versenyjogra történő hagyatkozás kockázatát. Másrészt, ami még fontosabb, igaz ugyan, hogy gyakran nem állapítható meg egyértelműen, hogy az adott ügyre vonatkoznak-e az EU-s szabályok, azonban számos ügyben ez világosan megállapítható, így semmi sem indokolja, hogy a fürdővízzel a gyereket is kiöntsük.

Abstract

INDEPENDENCE AND RECEPTION: 40 YEARS
OF MODERN HUNGARIAN COMPETITION LAW

This year marks the twentieth anniversary of Hungary's accession to the European Union and the fortieth anniversary of the birth of modern Hungarian competition law. This double anniversary provides an excellent occasion to take stock of the impact of EU competition law on Hungarian competition law. This paper argues that while the reception of EU competition law is fundamentally justified, unreserved pattern following is not.

Keywords: *EU competition law; national competition law; territorial exclusivity; resale price maintenance.*